

33. navadna nedelja

Jezus napove razdejanje templja

Lk 21,5-19

5 Ko so se nekateri pogovarjali o templju, kako je okrašen z lepimi kamni in zaobljubljenimi darovi, je rekel: 6 »Prišli bodo dnevi, ko od tega, kar vidite, ne bo ostal kamen na kamnu, ki bi ne bil zrušen.« 7 Vprašali so ga: »Učitelj, kdaj pa bo to in kakšno bo znamenje, ko se bo to začelo goditi?« 8 Rekel jim je: »Glejte, da se ne daste zavesti! Veliko jih bo namreč prišlo v mojem imenu in bodo govorili: ›Jaz sem,‹ ali ›Čas se je približal.‹ Ne hodíte za njimi! 9 Ko boste slišali o vojnah in vstajah, se ne ustrašite, kajti to se mora prej zgoditi, vendar še ne bo takoj konec.« 10 Tedaj jim je govoril: »Vzdignil se bo narod proti narodu in kraljestvo proti kraljestvu. 11 Veliki potresi bodo na mnogih krajih, kužne bolezni in lakota, grozote in velika znamenja z neba. 12 Toda preden se bo to zgodilo, bodo nad vas dvigali roke, preganjali vas bodo, izročali v shodnice in ječe in zaradi mojega imena vas bodo vlačili pred kralje in oblastnike. 13 Vam pa bo to dalo priložnost za pričevanje. 14 Vtisnite si v srca to, da ne boste vnaprej premišljevali, kako bi se zagovarjali. 15 Jaz vam bom namreč dal usta in modrost, kateri vsi vaši nasprotniki ne bodo mogli kljubovati ali ji ugovarjati. 16 Izdajali vas bodo celo starši in bratje, sorodniki in prijatelji, in nekatere izmed vas bodo ubili. 17 Vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena, 18 toda niti las z vaše glave se ne bo izgubil. 19 S svojo stanovitnostjo si boste pridobili svoje življenje.«

S stanovitnostjo si boste pridobili življenje

Današnji evangelij ustvarja precej turobno sliko. Sliko konca sveta, ki bo prišel s silo in nasiljem. Jezus pravi, da nas bodo zaradi njega vsi sovražili, izdajali nas bodo celo starši in bratje, sorodniki in prijatelji. Nekatere čaka nasilna smrt. A po drugi strani obljublja Jezus, da nam bo dal zgovornost, ki ji nihče ne bo mogel kljubovati, ter končuje: S stanovitnostjo si boste pridobili življenje. Tako kot prejšnjo nedeljo se spet prepleta skrivnost življenja in smrti. Poglejmo torej v svetlo plat življenja, kaj je tisto, kar nam tudi smrt ne bo vzela. Kaj je tisto, zaradi česar se nam ni treba bati, saj nam niti las z glave ne bo padel.

Jean Vanier - ustanovitelj gibanje Vera in luč ter skupnosti Barka vidi luč v temi tega sveta v tem, da se učimo od prizadetih, da se ob njih učimo živeti tiste vrednote, ki ostanejo. Ubogi so upanje sveta pravi. Poglejmo, kaj nam lahko dajo, česa nas lahko naučijo. (*Misli iz predavanja: UBOGI – UPANJE DANAŠNJEGA SVETA, Jean Vanier, Ljubljana, 14. okt. 2001, cerkev sv. Jožefa*)

Pred leti sem govoril z materjo, pravi, ki ji je umrl sin, star komaj pet let. Pripovedovala mi je zgodbo svojega fantička. Ko je bil star tri leta, je zbolel za paralizo, ki se je postopno širila po vsem telesu navzgor. In ko je bil star pet let, je lahko le še ležal v postelji popolnoma paraliziran in slep. In mama je jokala, fantek pa je rekel: «Mami, ne jokaj, še vedno imam srce, s katerim te lahko ljubim.»

Kakšna zrelost tega otroka! Veste, eno od znamenj zrelosti je to, da se znamo zahvaljevati za to, kar imamo, ne pa jokati za tistim, česar nimamo.

Eno od znamenj zrelosti je tudi v tem, da sprejmemo tisto, kar je zlomljeno, nalomljeno, in obenem vidimo v tem milost.

Eno od znamenj zrelosti je v tem, da sprejmemo drugačne takšne kot so. In začnemo videti pozitivno v vsakem človeku. »Ne joči, mami, še vedno imam srce!«...Izgubil je vse, ni pa izgubil svojega srca.

Neki drug fantek z motnjo v duševnem razvoju je šel k prvemu obhajilu. Bil je zelo lep obred. Ko je bila slovesnost končana, je pristopil fantkov stric k mami in rekel: «Čudovit obred je bil, škoda le, da fantek ni ničesar razumel.« Fantek je slišal stričevo pripombo. S solzo v očesu je rekel: «Ne skrbi, mama, Jezus me ima rad takšnega kot sem.« Ni važno, kar misli moj stric, to ni tisto, kar misli Jezus. Jezus me ljubi takšnega kot sem! Ljubiti nekoga, pomeni v njem nekaj odkriti. Ne storiti, ampak odkriti – dragocen si! Vreden si! Pomemben si zame!

Morda smo vsi poklicani, da izrečemo to misel?... Kajti vsi mi smo prizadeti, imamo težave. Mnogi imamo težave v svetu odnosov, hitro koga vzljubimo, drugega zavržemo. Težave imamo z odpuščanjem, zelo hitro nekoga prizadenemo in smo tudi sami prizadeti. Smo sposobni reči »Jezus me ljubi takšnega kot sem, z mojimi težavami, z mojo prizadetostjo...«? Smo sposobni reči bližnjemu: Pomemben si zame!

Konec se bliža nam vsem, to je gotovo. Kljub temu lahko živim veselo. Največ, kar imam, je srce. In tega mi nihče ne more vzeti. Svet je tudi v kakršnikoli krizi lahko lep, če znam reči bližnjemu: Dragocen si, pomemben si zame. Če znam živeti ne le zase, ampak tudi za druge.

Mogoče je vredno ob teh zgledih poskusiti, dati od sebe več. Stanovitnost v dobrem, nam bo po Jezusovih besedah prinesla življenje. Vztrajajmo v misli, da je vredno srce; da smo pomembni za Boga. Naj bo drugi deležen našega srca in priznanja, da je pomemben v naših očeh.